

عنوان مقاله:

بررسی پیامدهای بلندمرتبه سازی ساختمانهای شهری بر گسترش افقی شهر، حقوق همجواری و حل مشکل زمین (مطالعه موردی مناطق ۲ و ۴ شهر تبریز)

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی منطقه ای، دوره 12، شماره 48 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

یوسف درویشی - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

منصور رضاعلی - دکترای تخصصی جغرافیا و برنامه ریزی شهری

خلاصه مقاله:

پارادایم بلند مرتبه سازی رویکردی نوین در برنامه ریزی شهری برای استفاده بهینه از اراضی شهری است، اما احداث این شکل بناها همواره با چالش‌هایی روبرو بوده است. در نتیجه هدف پژوهش تأثیر بلندمرتبه سازی بر نحوه گسترش افقی شهر، حقوق همجواری و حل مشکل زمین در دو منطقه ۲ و ۴ شهر و مقایسه آن با همدیگر و اثرات مثبت و منفی این الگو در این دو منطقه و در نتیجه ارائه راه کار مناسب برای استفاده بهینه از ساختمان‌های بلندمرتبه و کاهش اثرات سوء آن و به حداقل رساندن معایب چنین ساختمان‌هایی در شهر تبریز و نهایتاً ارائه الگوی مناسب برای صدور پروانه ساختمانی در مناطق مناسب و استفاده حداکثری از این الگو می باشد. روش پژوهش پیمایشی و تحلیلی است. داده ها با استفاده از روش کتابخانه ای، میدانی بوده و داده های حاصل از پرسشنامه جمع آوری و استخراج شده است. اطلاعات و داده های مورد نظر با استفاده از نرم افزار Spss و با تکیه بر تجزیه و تحلیل کمی، آمار توصیفی، استنباطی و همچنین آزمون کای اسکور مورد ارزیابی توصیفی و مقایسه ای قرار گرفته است. یافته های پژوهش، حاکی از آن است که اولاً روش بلندمرتبه سازی توانسته است تا حدود زیادی مشکل تأمین مسکن در دو منطقه شهر تبریز را حل نموده و از گسترش شهر در افق جلوگیری نماید. امام علیرغم این مزیت اثر منفی بر رعایت حقوق همجواری و همسایگی داشته است و اینکه روش مناسبی برای حل مشکل زمین و مسکن در دو منطقه شهر تبریز نبوده است.

کلمات کلیدی:

بلند مرتبه سازی، گسترش افقی، حقوق همجواری، مشکل زمین، SPSS، شهر تبریز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1509733>

